

ISTORICUL AMENAJARILOR DE GOSPODARIRE A APELOR

În spațiul hidrografic Prut – Bârlad, începând din Paleoliticul mijlociu, când prezența oamenilor a fost atestată în acest areal, contactele cu apa au fost permanente.

Începând din secolul XV –XVI au fost construite sute de iazuri pentru a valorifica mai bine apele din precipitații, cu mari variații, datorate climatului excesiv continental. Aceasta acțiune se continua și în prezent, la scara cerințelor și posibilităților actuale.

Spațiul hidrografic Prut – Bârlad prezintă cea mai densă rețea de iazuri și acumulări din țară.

Documente din secolele XVI-lea și XVII-lea atestă o îndelungată tradiție în construirea iazurilor, atât de către țărani de pe moșii, cât și de către meșteri specializați în acestea, ce lucrau în echipe. În corografia publicată la Viena în 1541 și alcătuită în urma unor misiuni diplomatice în Moldova lui Petru Rareș, transilvăneanul Reicherstorff enumera – alături de alte bogații – iazurile și bălțile cu soiuri alese de peste.

În mulțimea de acumulări moldovene au fost remarcate prin trecutul sau mărimea lor: *helestele domnești de la Iași*, primul dintre ele construit de Ștefan cel Mare pe Bahlui, sub zidurile Curții, *heleșteul cu morile Orheiului*, de la Lăpușneanu și *iazul de pe Jijia*, de peste 30 km lungime al Dorohoiului, prima dată menționat în 1587.

Marele iaz domnesc de pe Bahlui a fost consemnat în impresiile de călătorie ale englezului Newberrie, în 1582, ale francezului Fourquevauls, în 1585, în timpul domniei lui Petru Șchiopul, apoi de Petru Bogdan Baksic, în 1640, pe vremea lui Vasile Lupu și de Paul de Alep, la numai cativa ani.

În sec. XVII numărul lacurilor în Podișul Moldovei depășea 1500, însumând în suprafața aproape 200.000 ha. Se reducea astfel considerabil suprafața arabila a țării, pe lângă faptul că iezaturile prost întreținute se rupeau la viituri, antrenând ruperi în lant și inecând sate, așa cum s-a consemnat în anul 1659 cu un heleșteu pe Sitna, ce a inundat Pipalestii, Blindestii, Liestii și Ionasestii. Măsuri restrictive s-au luat încă de la începutul sec. XVII-lea, sub Ieremia Movila (1595-1606), când s-a ordonat ruperea unor iezături, dar probabil fără prea mare rezultat.

Despre Iezerul Dorohoiului de pe Jijia și de Bratesul de la gura Prutului, scrie și Dimitrie Cantemir la începutul sec. XVII-lea. Referire la iezerul Dorohoiului face și Ion Ionescu de la Brad într-un amplu studiu hidrologic și economic din 1866. Situat la confluența Buhaiului cu Jijia, având o suprafață de 150 fâlcă (215 ha) și adâncimi de 4-5 stânjeni (8-10 m) avea un important rol hidrologic de regularizare a debitului Jijiei, dar era folosit și pentru adăpatul vitelor și funcționarea morilor.

Ansamblul lucrărilor hidrotehnice de importanță strategică în gospodărirea apelor a început să se contureze din a doua jumătate a sec. XVII.

Problemele politice și economice au întârziat realizarea acestora. Abia în anul 1785 a fost concepută o schemă de mare anvergura menită să rezolve problema navigației între marea Baltică și Marea Neagră prin legarea Vistulei cu Nistru, prin intermediul Sanului și a unui canal artificial cu o lungime de aproximativ 6.4 km. În continuare printr-un ansamblu de lucrări, Nistrul avea să fie legat cu Prutul.

În 1787 contele d'Hauterive semnala faptul că Siretul trebuia să fie legat cu Prutul în vederea navigabilității.

Regulamentul Organic în capitolul care tratează Căile de Comunicații (art. 158) prevedea navigabilitatea unor râuri din Principatul Moldovei printre care Prutul și Siretul și unirea acestora prin intermediul râului Bahlui.

În anul 1859 în actul Unirii exista un articol care stipula faptul că pentru a renunța la poziția capitalei la Iași „se va face Prutul navigabil și se va lega cu Iașii care va capata statutul de oraș porto-franco”.

În anul 1933, profesorul Andreescu Cale prezintă o schema bine fundamentată-cu argumente tehnice și economice solide – prin care în afara de rezolvarea problemei navigabilității Prutului, Bahluiului și Bahluietului, se propuneau soluții pentru apărarea de inundații, asigurarea resurselor de apă și valorificarea potențialului hidroenergetic.

Pentru regularizarea debitelor râului Prut s-a propus „un baraj la Stefanesti cu înălțimea de retenție până la cota 100 cu o suprafață de 7.850 ha și un volum total de 1.300 mil. mc și un baraj la Siraut cu „înălțimea de retenție la cota 140”, având suprafața de 18.200 ha și un volum de 3.000 mil. mc. Cele două baraje urmau să fie prevăzute cu evacuatori de ape mari controlați de stavile tip Stoney și cu ecluze în scară pentru a se asigura fluenta navigației. Studiul mai propune soluții pentru navigabilizarea Prutului până la Cernauti și pentru realizarea legăturii cu Nistrul.

Pentru alimentarea șenalului navigabil Târgu Frumos – Iași – Prut a fost propusă realizarea unei derivații cu un debit de 18-42 mc/sec (studiu întocmit în 1930 de ing. Constantin Hoiescu și reluat de Andreescu Cale).

Realizarea derivației impunea construirea unui baraj pe Siret în dreptul localității Scheia, având nivelul normal la cota 215. Suprafața acumulării create ar fi fost de 9.200 ha, iar volumul sau de 1.100 mil. mc. Canalul de navigație urma să străbată dealul Strunga printr-un tunel de 5 km lungime și 6 m diametru interior. De la extremitatea lui, în aval, situat pe dealul Gaureanca, ar fi pornit conductele forțate spre hidrocentrala Crivesti. Canalul navigabil Târgu Frumos – Tutora cu o lungime de 61,8 km urma să deservească nu numai navigația ci și alte folosințe.

O alta derivație din Siret de 5 mc/sec a fost concepută în anul 1932, de ing. Cristea Mateescu, cu baraj pe râul Siret și canal de derivație pe traseul Bucecea – Sitna. Rolul ei era de a asigura apa pentru agricultura.

În privința alimentării cu apă a marilor orașe din spațiul hidrografic Prut-Bârlad până acum 150 de ani, situația nu se deosebea mult de aceea a multor sate din ziua de azi. Apa se preleva din puțuri săpate în stratul freatic, din izvoarele învecinate sau din râul cel mai apropiat. În unele orașe apa era transportată cu sacalele de la izvoare sau de la râuri și vândută populației pe străzi. Apa puturilor și izvoarelor era în general bună de baut. Apa de rau era însă tulbură și încărcată cu bacterii, care produceau boli contagioase.

Primele încercări de a se executa alimentări cu apă centralizate s-au făcut încă din sec. XVII: la Iași în 1675 și Focșani în 1690.

Alimentările cu apă în centrele populate din Moldova au cunoscut o dezvoltare rapidă în special în perioada 1880-1915 când s-au executat lucrări de alimentare cu apă în orașul Botoșani proiectate și executate de ing. Elie Radu. În prima jumătate a sec. XX-lea s-a realizat alimentarea cu apă a orașului Bârlad fiind proiectată de prof. Henri Theodoru.

Din 1408 avem atestare documentară a orașului Iași printr-un document emis la Curtea lui Alexandru cel Bun. La acea dată alimentarea cu apă se realiza din izvoare neamenajate sau din uluce, budăi și fântâni.

Primele apeducte medievale din Moldova se pare că au fost construite în secolul al XV-lea, în timpul domniei lui Ștefan cel Mare, pentru alimentarea cu apă a cetăților Suceava și Vaslui (Palatul Domnesc).

Către jumătatea secolului XVII-lea se construiește la Iași primul apeduct sub domnia lui Vasile Lupu. În cadrul vizitei sale apostolice din 1640, arhiepiscopul catolic Petru Bogdan Baksic constată că apa care se găsește în Iași nu este bună de baut, fiind sarată. De aceea apa bună de baut

se aduce din afara orasului. Alimentarea cu apa se facea din izvoarele de pe Podisul Galatei, din Valea Galatei, din Ciusmeaua lui Butuc si din izvoarele de pe Dealul Copou. De la aceasta ciusmea s-a alimentat cu apa si Feredeul Turcesc pana in 1857, când s-a stricat conducta si s-a preferat alimentarea lui de la Manastirea Golia.

Dar importante lucrări edilitare se datoresc lui Grigore Gica, inca din intaia lui domnie moldoveneasca (1726-1733), asa cum relatează letopisețul lui Ion Neculce. Tot el aduce de la Constantinopol doi meșteri apari, pe suiulgi albanezi Dima si Cosma, ce vor fi constructori si îngrijitori ai ciusmelelor din Iasi un timp îndelungat; numai din 1777 le urmează in slujba Gh. Suiulgiul fosta lor calfa. Se aduce astfel apa din dealul Septe Oameni si din dealul Ciric pana in curtea manastirii Golia, unde s-a făcut o casa de apa, de unde se distribuiau la diferite cișmele 22 masuri de apa (84.26 mc pe zi).

Grigore Alexandru Ghica creaza in 1765 un nou centru de alimentare cu apa la Sfantu Spiridon, cu apa unor izvoare de pe Copou, iar in anul următor reface casa apelor de la Golia si o aduce la poarta manastirii, cu ciusmea la strada.

Intre 1777 si 1782, Constantin Moruzi ajutat de Gh. Suiulgiul, dublează debitul centrului de la Golia, ridicandul la 44 masuri (170 mc/zi) si construiește 19 cișmele noi. El instituie administrația (Epitropia) apelor Iasului.

In prima jumătate a secolului al XIX-lea, se reelizeaza un pas însemnat către modernizarea alimentarii cu apa a Iasului: înlocuirea conductelor de ceramica cu fonta. Lucrarea s-a executat sub Mihai Sturza, intre 1843 – 1847, după planurile si sub conducerea lui Mihalic de Hodocin, „montanist si hidraulic” al departamentului lucrărilor publice. Tot el a realizat si ciusmeaua monumentala din fier montata in gradina Mitropoliei in anul 1851 la comanda ultimului domn al Moldovei, Grigore Ghica.

In anul 1853 se înființează Ministerul Trebilor din Nlăuntru, apoi Ministerul Lucrărilor Publice.

In perioada 1865-1872, Serviciul Apelor trece de la Ministerul Lucrărilor Publice în subordinea Primăriei și se fac primele încercări de alimentare cu apă a orașului din surse mai îndepărtate.

Intre anii 1882 – 1905 se efectuează studii pentru o soluție moderna de anvergura, astfel ca in 1905 se dispunea de 4 proiecte:

- Lindley, cu 15000 mc/zi, de la Timisesti;
- Lindley, cu 15000 mc/zi, cu apa din Prut;
- Chaigneu, cu apa din Prut;
- Savul, pentru 6000 mc/zi, cu apa de izvor de la Gheraiesti.

In final s-a optat pentru prima soluție bazata pe aducțiunea apei izvoarelor de la Timisesti. Inginerul W. H. Lindley intre 1898-1911 propune alimentarea cu apă a orașului Iași din dreptul comunei Timișești, la confluenta Văii Nemțișorului cu Valea Moldovei, având ca sursă râul Ozana. Captarea constă într-un dren cu adâncimea de cca. 14 m, de unde apa ajunge gravitațional printr-o conductă alcătuită aproape în totalitate din fontă, a doua din Europa la acea vreme, ca debit și ca lungime, asigurându-se în medie 10.000-30.000 m³/zi. Această lucrare constituie începutul modernizării sistemului de alimentare cu apa a municipiului Iași (mai 1911).

Primele încercări de concepere a unor lucrări hidrotehnice de ansamblu au fost proiecte întocmite cu mijloace proprii de diferiți ingineri români. Dintre acestea se pot menționa studiile pentru îndiguirea luncii Dunării ale prof. [Anghel Saligny](#) și studiile unui [canal magistral din Siret](#) pentru irigarea Bărăganului al prof. [Alexandru Davidescu](#). Deși aceste studii nu se ocupau de problemele de ansamblu ale unor bazine hidrografice, prin mărimea teritoriilor studiate și prin

complexitatea problemelor abordate ele depășeau cadrul unor proiecte având ca obiect rezolvarea unor probleme locale. Privite din prisma unei viziuni moderne, aceste studii dovedeau o mare măiestrie a acestor pionieri în domeniul construcțiilor hidrotehnice. Pe de altă parte însă, studiile scot în evidență și lipsa unei adânciri a problemelor de gospodărire a apelor, care în mare parte erau fie ignorate, fie tratate fără o adâncire suficientă, accentul lor principal fiind rezolvarea problemelor hidrotehnice.

Cu puțin după aprobarea Planului de Electrificare a fost înființat Institutul pentru Planurile de Amenajare Integrală a Cursurilor de Apă (IPACA), subordonat Direcției Generale Hidrometeorologice (DGH) din cadrul Ministerului Transporturilor Navale și Aeriene (MTNA). Acest institut a elaborat primele planuri de amenajare integrală a apelor din România în perioada 1951-1955. Colectivul de elaborare a acestor planuri era condus de [Gheorghe Scodihor](#).

În 1956 a fost înființat Comitetul de Stat al Apelor (CSA), care a preluat sarcinile Direcției Generale Hidrometeorologice din cadrul Ministerului Transporturilor Navale și Aeriene. Era pentru prima oară când se crea în România un organ central care să coordoneze toate problemele legate de ape.

Activitatea de cadastru al apelor a început în România din anul 1958 prin inventarierea primară a lucrărilor și obiectivelor realizate. În anul 1964 s-a publicat primul *Atlas cadastral al apelor din România*, pe baza a 50.000 de fișe cadastrale și anexe tehnice.

În perioada 1959 – 1962 au fost elaborate planurile de amenajare ale bazinelor hidrografice și planul de Amenajare a Apelor din România. Pentru anumite subbazine au colaborat la acest exercițiu și direcțiile de ape ale diferitelor bazine hidrografice, sub îndrumarea IPACH, în scopul de a crea și în teritoriu capacitatea de a aborda în mod unitar activitățile de gospodărire a apelor.

Planul național de amenajare a apelor urma să constituie o sinteză a planurilor de amenajare pe bazine hidrografice, analizând legăturile dintre propunerile acestora și elaborând un program general de măsuri în domeniul gospodăririi apelor. Astfel, planul de amenajare era mult mai mult decât un program de investiții în lucrări de amenajare a cursurilor de apă, fiind un document pentru fundamentarea unei politici naționale în domeniul gospodăririi apelor. Planul național de amenajare determina soluții, ținând seama de toate necesitățile economiei naționale și scotea în evidență sarcinile care reveneau diferitelor ministere interesate pentru asigurarea unei gospodăririi coerente a apelor care să satisfacă toate aceste necesități, depășind cadrul unui plan departamental, care să privească doar lucrările de investiții și măsurile care reveneau Comitetului de Stat al Apelor.

Planul de amenajare al bazinului raului Prut a fost coordonat de domnul Mircea Iordanescu, iar cel al raului Barlad de domnul Andrei Filotti.

Pentru punerea în aplicare a măsurilor care să conducă la diminuarea și înlăturarea efectelor negative produse de ape a fost necesară asigurarea documentațiilor de execuție, proiectarea lucrărilor de gospodărire a apelor făcându-se de-a lungul anilor în cadrul C.S.A (Comitetul de Stat al Apelor), prin institutele sale centrale și prin Direcțiile Teritoriale de Gospodărire a Apelor, iar prin reorganizarea CSA, între anii 1969-1976, aceste lucrări s-au asigurat prin ISPIFGA, Unitatea Ministerului Agriculturii și după 1976 o dată cu înființarea Consiliului Național al Apelor sarcina de proiectare a trecut la ICPGA București și la atelierelor de proiectare ale Direcțiilor de Ape.

În perioada 1959-1962, au fost realizate primele planuri de amenajare a bazinelor hidrografice, iar în anul 1976 a fost promulgată Legea 1 privind Programul Național de amenajare

a bazinelor hidrografice din Romania. Programul National de amenajare a spatiului hidrografic Prut-Barlad, prevedea o serie de lucrări de regularizare, indiguiri si consolidări de maluri, lucrări corelate cu acumulări complexe pentru atenuarea viiturilor si alte folosințe ale apelor.

B.H.PRUT

Pentru scoaterea de sub efectele inundatiilor a orasului Iasi, in 1960 s-a intocmit proiectul "Regularizarea raului Bahlui la Iasi" care a fost aprobat de Consiliul de Ministri in 1962 si care prevedea:

A. Pentru etapa I-a (1961-1966), următoarele lucrări:

-Cinci baraje cu rol complex (de atenuare a debitelor maxime pe r. Bahlui in sectiunea Iasi – cu un volum total de atenuare a viiturilor de 63 mil. mc si asigurarea alimentării cu apă, piscicultură, irigații, populație si industrie cu un volum de 12.3 mil. mc): Aroneanu pe valea Ciric, Ezareni pe Izăreni (Valea Ursului), Ciurbesti pe Locii (Valea Ciurea), Cucuteni pe valea Voinesti (Morisca) si Podul Iloaiei pe Valea Bahluet. Acestea au fost executate in perioada 1962-1964.

-Lucrări de regularizare pe raul Bahlui in zona Municipiului Iasi si zona sa industrială intre podul Beldiman si podul C.F. de pe linia Iasi-Ungheni(14 Km);

-Lucrări de regularizare pe cursurile de apa Nicolina (4,4, Km) si Repedea (3,9Km)

B. Din etapa a II-a – perioada 1970-1978 s-au executat :

-Acumularea Tansa-Belcesti pe raul Bahlui – PIF 1974 cu un volum total de 27.12 mil. mc, volum atenuare 19.20 mil. mc si volum util 7.88 mil. mc;

-Acumularea Plopi pe Gurguiata (Valea Mare) – PIF 1978 cu un volum total de 26.90 mil. mc, volum atenuare 22.10 mil. mc si volum util 4.80 mil. mc.

Pentru diminuarea inundațiilor provocate de raul Prut in anul 1972 s-a ratificat acordul privind construirea in comun de catre R.S.R si U.R.S.S. a nodului hidrotehnic Stanca Costesti. Prin realizarea nodului hidrotehnic Stanca - Costesti s-au obținut avantaje benefice din punct de vedere economic pentru județul Iasi: apărarea impotriva inundațiilor a localităților si terenurilor agricole din lunca raului Prut indiguit la dimensiuni corelate cu efectul acumulării, posibilitatea executării lucrărilor de desecare si extindere a irigațiilor pe aceste terenuri si pe terasele raului Prut, extinderea sursei de apa industrială, debite pentru extinderea pisciculturii precum si condiții pentru introducerea in viitor a navigației pe raul Prut. Volumul total al acumulării este de 1400 mil. mc, volumul de atenuare a viiturilor este de 665 mil. mc. iar volumul util este de 450 mil. mc (pentru alimentări cu apă, irigații si producerea de energie electrica).

In Programul Național au mai fost prevăzute: apărarea impotriva inundațiilor pe cursul de apa Ciric a cartierului Tatarasi, acumularea Ciric III, cu un volum total de 2,60 mil. mc. si volum atenuare de 2,35 mil. mc, regularizarea cursului de apa Vamasoia si consolidări de mal pe raul Prut.

Investiția „Indiguire r. Prut pe sectorul Sculeni-Țuțora-Gorban si amenajarea zonei de vărsare a raului Jijia – jud. Iasi” cuprinde lucrările de indiguire mal drept a r. Prut pe sectorul specificat in lungime de 74 km si regularizarea si indiguirea raului Jijia sector pod Carniceni – confluență raul Prut in lungime de 37 km si raul Bahlui confluență raul Jijia – pod Sf. Ioan mun. Iasi in lungime de cca.10 km.

Pentru scoaterea de sub efectul inundațiilor a raului Prut a teritoriului cuprins intre Trifesti si Sculeni jud. Iasi, in perioada 1970-1972 a fost realizata indiguirea raului Prut pe o lungime de 29.6 km.

Pentru apararea obiectivelor economice din albia majora a raului Nicolina (platforma CUG FORTUS Iasi) si asigurarea exploatării in condiții de siguranță a acumulărilor Ciurbesti si Ezăreni

in perioada 1980-1983 s-au executat si pus in functiune 3 acumulari nepermanente – Ciurea, Barca si Cornet cu un volum total de atenuare de 20,25 mil. mc. In aceiasi perioada pentru scoaterea de sub efectul inundatiilor a cartierelor Tudor Vladimirescu si C. A. Rosetti s-au executat si pus in functiune un numar de 2 acumulări nepermanente Cârliș și Vânători pe raul Cacaina cu un volum de atenuare de 6,90 mil. mc.

In bazinul hidrografic al raului Bahlui, pentru reducerea debitelor de viitură in secțiunea Iasi se mai realizează in anul 1984 ac. Sarca (r. V. Oii) cu un volum total de 23,30 mil. mc. si un volum de atenuare de 20,0 mil. mc., iar pe r. Rediu, ac. Rediu – PIF 1988 cu un volum total de 1,0 mil. mc din care un volum de atenuare de 0,6 mil. mc avand ca principal rol scoaterea de sub efectul inundațiilor a cartierului Păcurari din municipiul Iasi.

In cadrul investiției „Amenajarea r. Jijia în județele Botoșani si Iași” s-a propus realizarea următoarelor lucrări – regularizarea r. Jijia si a afluenților, precum și acumulările Ezer, Dorohoi, Ibăneasa si Sulița – Dracșani, după cum urmeaza:

a. Regularizare r. Jijia si afluenți in lungime de 165 km (136 km r. Jijia si 29 km afluenți) – lucrare in execuție;

b. Acumulare Ezer pe r. Jijia cu un volum total de 14,10 mil. mc si un volum de atenuare de 10,5 mil. mc – PIF 1996.

c. Acumulare Dorohoi pe r. Buhai (momentan s-a amanat execuția acesteia);

d. Acumulare Ibăneasa pe r. Ibăneasa cu un volum total de 8,0 mil. mc – in execuție;

e. Acumulare Sulița Dracșani pe r. Sitna (modernizare) cu un volum total 33,0 mil. mc. si un volum de atenuare de 26,18 mil. mc.

f. Investiția „Amenajarea r. Jijia, în zona Țigănași, jud. Iasi” care cuprinde un număr de 6 incinte inundabile (poldere) din care polderele IV, V si VI cu un volum de atenuare 8,65 mil. mc. puse in functiune in anul 1996.

g. Amenajare r. Baseu – care cuprinde acumulările Cal Alb, Negreni, Mileanca realizate in perioada 1973 -1976 cu un volum total de 56,23 mil. mc si un volum util de 22,53 mil. mc, avand ca principal rol asigurarea apei pentru irigații la sistemele hidrotehnice din administrarea IELIF Botosani, apărarea impotriva inundațiilor a obiectivelor social economice situate in albia majoră a raurilor Baseu si Podriga, asigurarea apei pentru populație a orasului Săveni si piscicultură.

h. „Regularizarea raului Sitna” (Derivație Siret-Sitna) – ac. Cătămărăști cu rol de alimentare cu apă a sistemelor de irigații Cătămărăști si Roma-Păpăuți in suprafață totală de 4700 ha prin funcționarea derivației Siret - Sitna. Derivația Siret-Sitna are rolul de a completa necesarul de apă in acumularea Cătămărăști pentru asigurarea necesarului de apă pentru alimentarea cu apa a irigațiilor. Derivatia are o lungime de 13,1km si poate tranzita un debit maxim de 8 mc/sec.

i. “Amenajarea raului Miletin“ in jud. Botosani si Iasi, realizata in perioada 1981 – 1985 si care cuprinde urmatoarele obiective:

- ac. Hălțeni (jud. Iasi) – cu rol de apărare impotriva inundațiilor, alimentare cu apă pentru populație, industrie, irigații, cu un volum total de 42,8 mil. mc si un volum util de 11,8 mil. mc

- ac. nepermanenta Campeni ce are rol de atenuarea debitelor de viitură pe r. Miletin amonte ac. Hălțeni, cu un volum total de 11,2 mil. mc.

In judetul Vaslui s-a realizat acumularea Posta Elan (raul Elan) ce are rolul de scoatere de sub efectul inundațiilor a obiectivelor socio-economice situate aval baraj (localitate Murgeni) si asigurarea alimentării cu apă pentru populație si industrie cu un debit de 15 l/sec. Acumularea a fost pusă in funcțiune in anul 2001, are un volum total de 9,65 mil. mc. si un volum de atenuare de 5,05 mil. mc.

B.H. BARLAD

Dezvoltarea economico-socială a țării în perioada anilor 1970-1980 coroborată cu noua împărțire administrativă (mai 1968 – înființarea județului Vaslui) a determinat luarea de măsuri pentru gospodărirea eficientă a surselor de apă existente. Dacă, până în anul 1970 lucrările hidrotehnice realizate pe cursurile de apă aveau un caracter local și în special cu rol piscicol, odată cu dezvoltarea industriei în noile centre administrative și a agriculturii s-a impus promovarea de lucrări hidrotehnice atât cu rol în asigurarea surselor de apă cât și a scoaterii de sub efectul inundațiilor a obiectivelor socio-economice din zonele limitrofe surselor de apă.

O primă investiție în asigurarea cu apă pentru populație și industrie din municipiul Vaslui a fost realizarea, la nivelul anilor 1971-1972, a prizei de apă pe raul Barlad (în secțiunea orasului Vaslui), a stației de pompare REDIU I și a regularizării și îndiguirii (mal drept r. Barlad) pe teritoriul municipiului.

Dezvoltarea economică a orasului a impus mărirea debitelor de apă necesare, ceea ce a condus la realizarea acumulărilor cu rol complex: Puscasi (1973) și Solesti (1974) și a stației de pompare REDIU II. Aceeași atenție în ceea ce privește asigurarea surselor de apă pentru populație și industrie se acordă și celorlalte municipii și orașe din cadrul județului. Astfel, pentru asigurarea cu apă a municipiului Barlad se realizează, în perioada 1975-1979, acumulările cu rol complex RAPA ALBASTRĂ și respectiv CUIBUL VULTURILOR situate pe râurile Simila și respectiv Tutova.

Pentru orașul Negrești se realizează acumularea CĂZĂNEȘTI pe râul Durduc, iar pentru localitatea ȚIBĂNEȘTI, acumularea TUNGUJEI pe râul Sacovat.

În prezent pentru gospodărirea cantitativă și calitativă a apelor, în bazinul hidrografic Barlad, schema de amenajare cuprinde:

-un număr de 16 acumulări (permanente, nepermanente și poldere) cu un volum total de 301.4 mil.mc din care: 234 mil.mc. volume atenuare și 60.7 mil mc. volume utile (populație, industrie, agricultură etc.);

-două derivații bazinale (derivația r. Barlad - ac.Puscasi, r. Barlad - ac.RAPA ALBASTRĂ);

-o derivație interbazinală Prut – Barlad între râurile Prut și Vaslui.

Polderul de la Vulturești s-a realizat în anul 1996 și are un volum total de 24.000 mii mc.

Derivația Prut - Barlad a fost realizată în anul 1984 cu o lungime de 12,7 km și poate tranzita un debit maxim de 3,2 mc/s.

Derivația Barlad – ac. Puscasi a fost realizată în anul 1973 cu o lungime de 7,7 km și poate tranzita un debit maxim de 0,4 mc/s.

Derivația Barlad – ac. R. Albastra a fost realizată în anul 1980 cu o lungime de 5,6 km și poate tranzita un debit maxim de 0,6 mc/s.

Pentru scoaterea de sub efectul inundațiilor a obiectivelor social economice limitrofe râului Barlad și afluenților acestuia se execută lucrări de îndiguire și regularizare între anii 1977-1980 pe sectorul amonte confluență râul Crasna, iar pe sectorul aval până la confluența cu râul Siret între anii 1981-1988, cu o lungime totală de 279,3 km.

Prin lucrările realizate sunt scoase de sub efectul inundațiilor, la nivelul județelor Vaslui și Galați, următoarele obiective:

-terenuri agricole: 57.708 ha ;

-215 km căi de comunicație (CF+DN+DJ);

-1397 gospodării individuale.